Tenps Pasqual - Tercer diumenge

Per FrancescRiera el dl., 17/04/2023 - 00:00

Ac 2,14.22b-33
1Pe 1,17-21
Lc 24,13-35

EMMAÚS: EL RECONEIXEN EN LA “DES-APARICIÓ”

1. Uns que “estan de tornada”. A les mateixes hores en què els d’Emmaús es desapunten (la tristesa els fa deixar-ho tot i tornar a casa), les dones s’apunten, la mateixa tristesa les porta al sepulcre. Les dones pensen en l’altre, els deixebles, en la seva tristesa.

Tornada a casa, ja no res val la pena...! “Quina llàstima, havia estat tan extraordinari allò de Jesús: nosaltres esperàvem...”. Els queda tristament ben clar: va ser un il•lús. De la gran esperança a la desesperança, el Regne no és possible. Estat de profunda decepció, tot ha caigut.

Havien investit a Jesús del rol de totpoderós, això els feia participar de la seva grandesa. Han estat espoliats de la seva menuda fe infantil (com qui perd les primeres dents).

2. Un Bon Samarità Anònim. Es posa al costat, camina amb ells, es fa “pròxim”. Però li reaccionen amb ull indignat: “ets tu l’únic!?”: la ironia és que precisament és Ell...! Tancats en la il·lusió d’un Messies totpoderós, només estan interessats per la seva frustració: i li espeteguen la seva frustració. Li expliquen a Jesús, fil per randa, el ministeri de Jesús. I fins i tot els relats “absurds” de dones que els han esverat; però, “a ell no l'han vist”.

“Veure” aquest és el problema del deixeble. Haurà d’aprendre a passar de veure a experimentar... en la fracció, en l'entrega.

L’Anònim té la pedagogia de fer verbalitzar la mínima fe que els deixeble conserva: els esdeveniments “en brut”. I al deixeble li comença a cremar el cor. El paper del cristià, en una civilització on no és rellevant la Utopia del Món Nou, és d’indicar, de fer relatar els petits “ja sí” del Regne, les seves espurnes, els tasts de Regne.

3. La predicació del missatge pasqual: l’enigma de la creu. Obcecats pel seu somni de Messies Totpoderós no poden reconèixer un Messies diferent del que s’han fet a la seva imatge i semblança. No poden admetre la contingència, la debilitat, la mort. No poden comprendre un Messies des de la creu, des del no poder.

I els explica novament el missatge del “calia”, que ja fou anunciat al Sepulcre. (És el ressò, en aquesta catequesi de Lc, de la lenta i difícil conquesta de l’enigma de la creu per part de la primera comunitat cristiana).

El messianisme de Jesús encaixa la “realitat feble” de la història. El deixeble tenia el messianisme del judaisme: nacionalista i poderós. L’ha de canviar pel de Jesús, fet d’universalisme i feblesa.

4. L’Eucaristia: de “veure” a “experimentar”. Passar de llarg, la jugada simpàtica del relat que permet imaginar els sentiments d'humor de Jesús.

I fan la descoberta d’una nova presència, la sagramental. En el “partir el pa” no es dóna l’aparició sinó la “des-aparició”. No el veuen (com desitjaria el lector), serà molt més: el reconeixen. Ja no és necessària la Presència física, queda l'entrega, la presència eucarística. Ara comprenen que no es tracta de “veure” la materialitat com als dies de Galilea, sinó de “reconèixer” la presència en l’entrega del pa partit i en la relectura de l’Escriptura. Se’ls fa present en un nou rostre, el de Senyor!

5. Desfan el camí: tot és nou! La trobada els ha recreat la personalitat. Quan el Senyor desapareix ja no es deceben, ja no estan com l’infant a nivell de sensibilitat. Els que s’havien dessolidaritzat marxant a Emmaús, són portats a ser “testimonis”. La des-aparició no els deixa ni tristos, ni perplexos, ni paralitzats. Només recorden que el seu "cor cremava".

La fe provoca la necessitat d’irradiació, la necessitat de desfer el camí. Han de predicar la gran joia que els embarga: el Regne és possible, el Senyor Ressuscitat n’és la primícia.

ETIQUETES
FRUSTRACIÓ VEURE PRESÈNCIA